

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., $\frac{1}{4}$ an 2 fl. 50 cr., $\frac{1}{2}$ an 5 fl., 1 an 10 fl.
Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., $\frac{1}{4}$ an 3 fl. 50 cr., $\frac{1}{2}$ an 7 fl.
1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

 $\frac{1}{4}$ an 10 franci, $\frac{1}{2}$ an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oră 6 cr.
a treia-oră 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Măcelarilor nr. 21.

Se prenumără și la poste și la librării.

În România:

la dnul Carol Schulder în București, strada
Labirint nr. 4.

Epistole nefrancate se refuză. — Manuscripte nu se înapoiază

Un număr costă 5 cruceri v. a. sau 15 bani rom.

România.

(3) „Fremdenblatt” este un ziar, care se inspiră din ministerul de externe al monarhiei noastre. Articollui lui sunt semnificativi și foarte prețioși ca orientare momentană asupra felului cum sunt privite în Viena chestiunile internaționale.

Acest ziar se pronunță acum, din incidentul vizitei făcute la Ischl de regele Carol și regina Elisabeta, și asupra României. El se pronunță într-un chip foarte diplomatic și totodată foarte clar.

Eliminând părerea că în această viziune s'ar putea căuta ceva mai mult decât un fapt produs de relațiile personal-amicale ale suveranilor, „Fremdenblatt” nu uită să accentueze, că el este și o „bucurie a popoarelor” acestor suverani.

Și apoi continuă:

„Înțelegerea, că între cele două state vecine nu există decât puncte de unire, prinde rădăcini în tot mai mari cercuri ale poporului român.

„Monarhia noastră și regatul regelui Carol au același interes la păcinea dezvoltare și formațiune a stărilor din Balcani.

„De timpuriu România a priceput adevăratele scopuri ale vieții sale și interesele sale; după ce și-a eluat libertatea sa, s'a abținut dela toate aventurile și s'a dedicat consolidării interne cu un zel și o consecvență, care au întemeiat puterea și vaza tinărului regat. El a devenit în Balcan un element serios și sigur (zuverlässig) de ordine, un paznic al păcii și al stărilor legale, peste care nimeni nu poate să treacă la ordinea zilei.

„Și — acestui bine marcat caracter al României îi corespunde și direcția politicii sale europene. România a fost, precum a zis contele Kalnoky în importantele sale declarațiuni din anul trecut în delegații, una din primele țări, care a recunoscut scopurile pacifice ale triplicei și a căutat o apropiere către puterile vest-europene.

„Raporturile amicale, în care ea a intrat cu monarhia noastră, de ea cel mai aproape imperiu din triplică, s'a dovedit ca veritabile și trainice; ele sunt în armonie deplină cu cele mai naturale interese materiale și politice ale ambilor vecini, corespund pe deplin simpatilor sincere ale poporului nostru cu sănătoasă națiune română, care nu a știut să-și câștige numai independența, ci să susțină și ordinea națională și pacea. Noi am învățat să stimăm România; pentru că mai mult decât puterea armelor, pe care un popor le știe folosi pentru liberarea sa, noi prețuim înțelegerea și lucrarea se-

rioasă, cu care știe susține ce a câștigat și a-l folosi câștigul spre bine.

„Regatul regelui Carol s'a introdus cu această înțeleaptă și conștientă politică în scurte decenii și pe deplin în sistemul statelor culturale europene, el este recunoscut ca factor cu vază și egal îndreptătit în viața de stat europeană.”

Acesta ar fi așadar chipul, pe care asupra României și-l-au făcut cei ce azi conduc politica externă a Austriei? El este foarte măgulitor, și știindu-l că-i adevărat, el va fi și sincer.

Articolul din Fremdenblatt accentuează în mod evident rolul pacinic și pentru pacea Europei de cel mai mare folos, pe care îl are România în Sud-Ostul Europei. Deși la 1878 ea a fost nedreptățită atunci, când stările din aceste părți au fost astfel rînduite la Berlin, încât deocamdată imperiului turcesc s'î-se mai dea un termen de reculare, România independentă a susținut „ordinea națională și pacea”. Ea s'a consolidat, s'a întărit pentru ca în momentul viitoare răfuieli să poată spera într-o rectificare a nedreptăților ce i-s-au făcut.

Și acest moment de bună sperare, așa se pare, nu mai este departe.

În Balcani s'au produs stări, care au scopul de a restabili prin curente populare ceea ce diplomația brutală a lui Ignatiev și Nelidow stabiliau prin instrumentul preliminarilor de pace dela St. Stefano. Și de aceea s'ar putea ca sdravina corectură, ce s'a făcut acestor preliminarilor în congresul dela Berlin, să fie încă odată necesară prin și mai grele proceduri.

Pe a cui parte va sta în acest cas România? Este neîndoios, deși „Fremdenblatt” nu vorbește nimica de învoeli scrise, de obligațiuni subscrise, ci se mulțumește a accentua — foarte tare însă — „amiciția de preț”, „raportul intim” — „permisiunea”, ce i-se dă unui stat, ca cel descris mai sus, de a se alătura (Anghliederung) la triplică, ce vrea pace și — earăși pace....

Presă europeană și congresul naționalităților.

Vestitul ziar internațional „l'Indépendance belge” din Bruxella, publică următorul articol de fond despre congresul naționalităților:

Din timp în timp reappare în Ungaria chestia Românilor din Transilvania. Cum guvernul nu se hotărăște a-i da o soluțiune satisfăcătoare, patrioții români profită

bine înțeles de toate ocaziunile pentru a reaminti revendicările lor legitime și pentru a protesta contra persecuțiilor pe care le îndură din partea Maghiarilor.

În scopul acesta se va întruni la 10 Aug. chiar în Budapesta un congres, la care au fost convocați nu numai Românii din Transilvania, dar și reprezentanții celorlalte naționalități nemaghiare din Ungaria, adică ai Sârbilor și Slovacilor, care și dinșii aspiră la recunoașterea oficială a drepturilor neamului lor.

Reprezentanții partidelor național român, sârb și slovac, au convocat zilele acestea un congres al acestor trei naționalități.

Scopul acestui congres este de a stabili un program comun de acțiune pentru aceste trei grupuri naționale. Anunțarea congresului a produs la Românii și Slavii din regatul sf. Stefan un adevărat entuziasm. Toate zărele din monarhie, afară bine înțeles de foile maghiare și câteva foi germane, sînt unanime a vedea în înțelegerea acestor naționalități promisiunea unei modifițiuni radicale în sistemul guvernamental al Ungariei și totdeodată o lovitură fatală dată dualismului austro-ungar.

Anunțarea congresului naționalităților se pare că a exasperat șovinismul maghiar. Ziarul „Egyetértés” anunță, că restauratorii și hotelierii din Budapesta s'au întrunit și au hotărît să refuze congresiștilor mîncarea și locuința, ori-ce preț li-s'ar oferi. Acesta este un incident mai mult comic, dar el e desul ca să dea o idee de pasiunea care animă pe cele două tabere dușmane.

SLOVACII și congresul naționalităților.

Sub titlul „Congresul naționalităților în Budapesta”, distinsul naționalist slovac, amicul nostru Miloš Stefanovici, scrie în fruntea numărului 90 din „Narodni Noviny” un articol, care în traducere maghiară a fost trimis tuturor foilor ungurești. Publicăm și noi acest articol în traducere românească:

Congresul naționalităților ce se va ține în Budapesta la 10 August, genează mult presa din capitală. A dat expresie sgomotoasă mai întâiu surprinderii, apoi indignării sale; s'a încercat să-și bată joc, dar' nu i'a sucs; a cercat cu amenințări, n'a avut rezultat nici așa; a strigat și după „Polizei” („Hasznok”, „Budapesti Hirlap”); ne-a îndemnat în sfîrșit să fim cuminți („Pester Lloyd”). Nu le convine de loc, că noi mergem la Budapesta, că nu vrem să ne înfricăm și că tocmai din capitală, din inima țării alarmăm lumea cu plîngerile noastre calumniatoare, cu minciunile noastre etc.

Presă inimică nouă, de zeci de ani trimbiț mereu, că noi „retrași în speluncele noastre atenteam pe sub acuns la unitatea țării” etc., și acum când ne pregătim ca să ținem sfat asupra afacerilor și năcazurilor noastre

tocmai în centrul țerii, la lumină deplină, sub controla și imediată supraveghere a guvernului, vecinul nostru calumniator nu se sfiește a ne scrie în urechi: „Ce căută acestia în Budapesta? Nu pot ei să se adune la Turiet-St-Martin, Sibiu ori Novi-Sad. Ce cutzanță e aceasta? Ce obrăznicie? Am ajuns până acolo, că deja nici Slovaci nu se mai tem?”

Nu-i obrăznicie, nici nu-i șiretic, dlor! Este o simplă și tristă silă împregiurarea, că congresul s'a convocat la Budapesta. Nu credeți? Vă voi convinge, dlor.

Am voit să ținem adunări generale de alegători în Pukanci, Tisovci, Moșovciach, Turciaskam-Sv-Martine și Moșot, însă ministrul ni-le-a oprit; am voit să ne adunăm în Starej-Turej, Myava, Senici, Pezinku deja în primăvara anului 1893, însă autoritățile forului întâiu și al doilea ni-au oprit adunarea în cunoștință, și cu toate urgițele dela 1893 încoace, ministrul de interne n'a rezolvat încă apelațiunile date... Cine ar voi să nege acestea, n'are decât să meargă pentru desmințire în ministerul de interne.

Astfel nu ni-a mai rămas altceva, decât să încercăm a ține congresul în Budapesta și a cere concesione direct dela ministru. Acolo se adună socialiștii din toată țeara, catolicii și liberalii sub conducerea guvernului, respective a organelor lui. Se poate, că și nouă ne vor permite adunarea; dar' se poate, că nu vor lăsa să ne adunăm, ci cu mare politică ne vor zice: „Ja, Bauer, dar ist ein anderer Fall”. Nouă ne este tot atât; cel puțin guvernul nu se poate ascunde după spatele nimerei, ci va trebui să ese pe față...

Acel pasagiu al apelului, care vorbește despre nesinceritatea și nealitatea cercurilor normative față de naționalități, a fost aspru criticat, deși cel puțin de un deceniu încoace, bărbații dela guvern, politici și presa (maghiară) în deplină armonie au variat de ne-numerate ori frasa goală, „dar' se spună naționalitățile, ce voesc, să-și arete gravaminele, căci ceea-ce este drept, echitabil și satisfăcător, aceea li-se va da”. O astfel de vorbire este o rară dovadă despre acel joc repulsiv, ce s'a făcut cu naționalitățile, ear' cu cel-ce se poartă astfel, nu numai că nu se poate, dar' nici nu e vrednic a sta de vorbă.

Față cu naționalitățile, guvernului îi este dat programul în legea despre naționalități. Guvernul are datorința să opere această lege de cîntărire și întorțocheri, și totodată să o execute strict și fără de nici o întrebare în spiritul ei original și în mod cinstit. Însă a călca în picioare această lege, a o suci și resuci în toate chipurile, și cu toate aceste a întreba mereu: ce adecă vreau naționalitățile, căci ce este drept, echitabil și posibil din pretensiunile lor li-se va da, — aceasta este o simplă urciune. Poftiți a nu întreba, ci a face; poftiți a restitui în întregum această lege fundamentală a țerii și a o executa, și dacă nici

atunci naționalitățile nu vor fi mulțumite, va veni timpul, ca să le întrebați, că ce mai voesc?

Se ilustrează cele spuse în punctele de mai nainte? Voi ce vedeți, căci în fața inimicilor mei simt necesitatea acestui lucru.

Articolul de lege XLIV: 1868, adecă legea despre naționalități, în §-ul 17 zice următoarele:

„Statul este dator să se îngrijască pe cât se poate, ca în instituturile sale de învățămînt, cetățenii de ori-ce naționalitate locuitori în masă mai mari, să se poată educa în limba maternă până atunci, când se începe calificarea mai înaltă academică.”

Ear' §. 18 zice: „În școalele medii și superioare de stat, ce se vor ridica pe teritoriile unde se vorbesc mai multe limbi, să se înființeze pe seama acestor limbi catedre de limbă și literatură.”

Dela Pojon până la Ungvar pe teritor curat slovacesc, sînt mai mult decât 30 școli medii (gimnasii și școale reale), între cari multe de stat dar' în nici una dintre aceste limbi și literatura slovacă nu se propune ca obiect de învățămînt obligator și astfel relativ la Slovaci se desconsideră nu numai §-ul 17 ci chiar și §-ul 18. Aceasta este o realitate scandalosă și mișlească și ca nimeni să nu o tragă la îndoială îl provoc pe dl ministru-president Bánffy Dezső și pe toți membrii întregului guvern, dela primul până la ultimul; îl provoc pe dl Szilágyi Dezső, presidentul camerei maghiare și pe toți membrii parlamentului; îi provoc pe domnii Wekerle Sándor, Szapáry Gyula, Tisza Kálmán, fostii ministri-presidenți și pe toți membrii guvernelor lor, dela primul până la ultimul; provoc întreaga presă și întreaga societate maghiară: să dovedească, că această afirmare a mea nu e adevărată. Cred, că am împletit o cunună destul de frumoasă pentru rezolvarea acestei mare probleme, și sînt foarte curios să ved că acest munte uriaș ce soarece o să nască?

Această singură faptă — și sînt multe de acestea — pledează mai mult pentru adevărul și realitatea plîngerilor naționalităților decât aceea, că d-voastră veți tipări chiar și un milion de măji de hârtie, răspîndindu-le în lumea întreagă și strigând în gura mare, că plîngerile naționalităților nu sînt decât minciuni pentru calumniarea și defăimarea maghiarismului.

„Dar' nici Slovacilor nu li-e mai teamă?” a zis o foaie importantă din capitală. O prețioasă mărturisire ascunde acest suspin intim al inimii lor. Așa este domnilor! Știm noi de mult că d-voastră nici când nu v'ați gândit să fiți drepti cu noi, să ne dați și să ne respectați drepturile, ci întreg sistemul de guvernare pe terorisare l'ați edificat; d-voastră nu v'ați născut să vă câștigați amici, ați fost mândri cât ați putut zice, că sînteți temuți.

Ei, dar' acum a s'a sfîrșit și cu aceasta, nu se mai tem, zău, nici Slovaci, și de aici

FOIȚA „TRIBUNEI.”

Te duci...?

Te duci, când știi că lași în urmă-ți
Ochi plânși, ce-ți caută rugător,
Vezi pururea ai fost cu mine
Tu crud și nefrîdător.

Și bine simt, că și tu suferi,
Și-ți mistui sufletul în dor;
Rămăi, doar' nu-ți fi și cu tine
Tot crud și nefrîdător!

Bărdașul.

Pe-atunci ea cum se mulțumia
Cu barda, ce agonisia
Și cât muncia el de tihnit
Pîn' la sfîrșit.

Și n' mîna ei punea mereu
Căștigul asudat cu greu,
Și toate n' voe li făcea
Și nici nu bea.

Și cănele cum l'a nșelat
Azi bietul suflet disperat,
Neom îmi e și pătimaș
Din brav frunțas.

Și n' gînd, când ear' ea i-a venit
Cu barda grea lovi smîncit,
Crepînd prăjina cea de tei...
„Că n'a fost, Doamne, capul ei”.

Fiți cumințe.

În dor nebun biata copilă
Ruga-se la icoane sfinte,
Zicînd, din inimă ferbinte:
„O, dă-mi-l, Doamne, fie-ți milă”.

Ea nu știa, că-și cere iadul,
Și că iubirea ei curată,
Să aibă n' lume-așa răsplată,
Căci vai ce om barbar e Radul.

Își bate vecinic nevistica,
Și-și bea moșie și avere,
Un traiu de nespūsă durere
E traiul ce-l duce Anica.

Dar' vina ea pe cine-ar pune
Cînd însași și-l cerea ferbinte,
O fetelor, dar' fiți cumințe
Cînd cereți ceva n' rugăciune.

Elena S.

Românii macedoneni.

(Urmare).

Grecii numesc pe Farserioți „Arvanitovlachi” fiindcă au venit din Albania și cunosc limba albaneză.

Unii îi mai numesc și „Doji”, o numire care-și trage originea dela cuvîntul albanez „dot” (nimic chiar nimic) pe care ei îl înțeleg înțeleg deosebi și în locul căruia Caragunii zic „hici” s'au „dip”. Armânii aspropotameni — întrucît întrebunțază cuvîntul „amu” în loc de grecescul „tora” — se numesc „Amuneni” fără deosebire de Caraguni sau Farserioți:

Numirea de „Caraguni”, li-se dă din partea Armânilor caraguni, Grecilor din Tesalia-nordică, locuitorilor din Mavrovuni și din șesul dela Cardhicia, cari sînt tare amestecați cu elemente armănești.

De sigur Grecii din Acarnania înțeleg sub „Caragunides” pe Armânii cari locuiesc în Manjana și cari par mai înrudiți cu seminița Farserioților decât Caragunii.

Căcuni și Boji sînt păstori valachi din Tesalia, aparținători la seminița Farserioților, pe cînd acei ce s'au așezat ca economi se numesc „Moceni”, un nume, care poate stă în legătură cu acel al Românilor din Transilvania. Pouqueville vorbește în tomul al II-lea p. 152, 158, 215 222 de o seminiță a Dassareților (Massareților) dela Muscopole, Perivoli Aydhela, Samarjua.

În satele acestea însă nici un om nu cunoaște numele de Dassareți s'au Massareți.

Puținii Armâni din Pistiki în Acarnania se pare că sînt ultimele rămășițe ale acelor Armâni din Etiolia și Acarnania, cari formau în evul mediu populațiunea Valachiei mici. Același nume se află și la Armânii, cari au emigrat în Asia-mică, despre cari face Burada o scurtă dare de seamă.

Cei din Pistiki sînt aproape complet grecizați, tocmai ca și Armânii din Beoția numiți de Pouqueville Bomi (identici cu Boji de mai sus) cari mai au încă două sate în apropiere de Ianina, cu numele Imirbei și Calivi al Goga. Celalți, cam 10.000 suflete după Pouqueville, s'au asimilat grecilor și Albanezilor.

Philippsohn, cara a călătorit prin acele regiuni, zice referitor la muntele Othrys, că n'a dat pe acolo de sate armănești, dar' admite existența lor. Eu presupun, că cele două sate Furca și Gura, socotind după numele lor, au, sau cel puțin au avut populațiune armănească; cea din urmă cu atât mai verosimil cu cît de acolo se trage vestitul hoț Ciuli, despre care eu am aflat, din isvor sigur, că a fost Armân și anume Farseriot.

Cipăni se numesc acei Armâni, a căror muier poartă, atîrnată de umăr până peste braț, o panglică, cipă.

De altfel panglica aceasta se află și la Armânii din Manjana, ba chiar și în nordul regiunii, între unele neamuri Farseriotice.

Dar' despre o seminiță deosebită de Cipăni nu poate fi vorba.

Sub „Cupăciari” se înțeleg Armâni, cari au păstrat datinile și portul, dar' și-au însușit limba greacă.

Unii Armânii cred, că „Saracaciani” sau „Caracaciani”, păstori din Tesalia și Macedonia, cari trăiesc liber și vorbesc limba greacă, dar' al căror port seamănă cu cel farseriotice, ar fi de origine armănească. Eu însă, pe baza tipului și a modului de viață, îi țin de Greci veritabili, cu toate-că și la ei ca și la Armânii, conducătorul unui neam se numește celnic (Sselingas); pot însă să greșesc, deoarece-ce încă nu i-am studiat în destul.

Căsătorii amestecate între Saracaceni și Armâni nu se întîmplă, de demulte-ori ei dăsmănesc pe Armânii și pe Albanezii, pe cînd întră aceste două popoare din urmă, cel puțin între păstori, domnește cea mai mare armonie.

Chiar împregiurarea, că Armânii stimmează pe Saracaciani, pe cînd pentru Copăciari nu au decât dispreț, deși acestia fără îndoială sînt Armâni, cari și-au părăsit limba lor, este o dovadă că ei nu sînt înrudiți cu Saracaciani.

„Cambisi se numesc Farserioții din Sudul Epirului, fiindcă ei petrec iarna în Cambos, spre Vest dela Arta. „Bruzdo-Vlachi” facă este o numire, cu care batjocoresc Grecii pe Armânii aspropotamici.

Înainte nu se vor mai teme cătuși de puțin. A băut ora, când s'adeverește zisa Neamțului: „Bange machen gilt nicht“. D-voastră căutați earăși ruble și machinațiuni rusești, — cu toate-că întreagă istoria aceasta se va converti în valoare austriacă. Nu trebuie nici o machinațiune la aceasta; cu picătura de minte și bunăvoință se poate recunoaște, că lucrul după natura lui numai așa se poate desvolta. Pe mine mă doare o astfel de desvoltare a lucrurilor, dar' cu cât mă gândesc mai mult, cu atât cred mai tare, că pe d-voastră vă stăpânește „kismet“.

„Ca Slovac am vorbit numai de chestiile slovace, cu toate-că cunosc și chestiile române și sârbești, și știu, că năcăzurile lor sunt o copie fidelă a năcăzurilor noastre“...

„De altminterlea așteptăm ziua de 10 August, și vom vedea, care va fi sfârșitul? Poate că contra tuturor așteptărilor, totuși ne vom pute înțelege unii cu alții!“

Dr. Miloș Stefanovici.

SÂRBII

despre

congresul naționalităților.

În același număr, unde se află comunicatul, reprodus de noi ieri, „Branik“ publică și un lung articol de fond, din care credem de cuviință a scoate părțile esențiale.

Aruncând câteva repriviri asupra procedurii comune a deputaților nemaghiari în dietele din anii șezececi și șeptececi, „Branik“ scrie:

„La congres se va întocmi înainte de toate un program comun, în care vor fi cuprinse dorințele generale și comune tuturor naționalităților nemaghiare. Ceea-ce ne apasă pe toți, va fi scos la iveală. Se înțelege de sine, că programul național al fiecărei națiuni rămâne neatins, căci fiecare dintre ele trăiește cu viața-i proprie, prin urmare și are pretențiuni deosebite.

„Și când toate acestea le știm, putem noi așa ușor să nu ne alăturăm la celelalte naționalități nemaghiare? Noi suntem astăzi slabi, istoviți, desorganizați, acesta e adevăr netăgăduit; tocmai de aceea însă avem lipsă de aliați, dacă vom să prețuim drept factor politic în această țară. Pentru noi Sârbii, alianța aceasta e mai necesară, decât pentru ceilalți.

„Noi nu primim congresul nostru numai ca vre-o demonstrație în ajunul conferinței interparlamentare din Bruxelles. Numai în vederea acestei împregiurări n'ar face să miști lumea din loc. Noi primim congresul, ca începutul pașirii comune și îl salutăm ca pe prevestitorul unor timpuri mai bune.

„Națiunea sârbească trebuie să năsească să se lăpăde de boala politică, de isolare și istovire, și aceasta se poate numai, dacă va intra în alianță cu aceia, care au aceeași soarte, același scop...

„Numai și numai pe această cale se poate dobândi, că și aceia, curi nutresc cele mai modeste pretențiuni, se ajungă la un rezultat.

„Prin persistență în luptă hotărâtă a popoarelor nemaghiare, precum și prin alte împregiurări, Maghiarii pot fi duși într-o stare, încât vor fi siliți să se împace cu naționalitățile nemaghiare...

„Dar' nu este de ajuns, să acceptezi ideea, trebuie să o și intruzezi. Spre acest sfârșit primul pas este, că la congres și națiunea noastră să fie reprezentată în număr, cât se poate mai mare, astfel ca învingătoare, prin nouă putere, să primească conclusele congresului, să se însuflească pentru lucrare politică...

„Poporul nostru să decidă dar' despre soarta sa proprie!“

Voci de presă

asupra

congresului naționalităților.

„Allgemeine Zeitung“ din München publică în nr. 212 o corespondență din Ungaria-de-Sud, în care între altele se zice:

„Dar' și dacă guvernul maghiar nu va interzice a priori congresul totuși este de lipsă oare-care curagiu pentru a lua parte la el, necum a-l conduce. Pentru-că fiecare Maghiar ține că-i a sa datorie patriotică, să persecute pe naționalități în interesul ideii de stat maghiar și chiar și autoritățile judecătorești nu sunt emancipate de acest curent.

„Este și probabil, că conducătorii mai bătrâni ai naționalităților nu vor lua parte la congres. Dar' generațiunea mai tină nu voeste să-i se iee privilegiul de a spune în fața Europei gravaminele ei, urmeze apoi ori-ce va urma din aceasta“.

Presa maghiară continuă cu seria sa de atacuri contra celor cari au convocat congresul naționalităților. Ea face anume personalități, pentru-că altceva ce ar avea de scris?

Astfel „Nemzet“ dela 4 Iulie aduce o corespondență, în care întocmai cum „Arad és Vidék“ injură la amicul nostru Vasile Mangra, organul guvernamental insultă și batjocorește pe domnul Dr. Emil Gavrilă. Cel mai mare rău, ce îl poate spune despre dînsul, e că nu e Sârb, ci Român. O apucătură stupidă, prin care Ungurii și slugile lor vor să-l discrediteze pe dl Gavrilă înaintea Sârbilor.

„Hazánk“ dela 4 August deosemeni aduce o lungă corespondență, în care cearcă a dovedi, că Sârbii mai de valoare, ca Dr. Polit, Vucetici etc. nu consimt cu convocarea congresului, pe care îl face dintre Sârbi numai „socialistul“ Gavrilă.

Ne mirăm că până și „Hazánk“ toarnă minciunile cu atâta îndrăzneală. Dar' apelul pentru convocarea congresului este iscalit și de un delegat al partidului liberal, al cărui president este dl Dr. Polit.

Despre aceasta însă foile maghiare nu vor să iee cunoștință, întocmai cum nu o să înregistreze nimic nici despre hotărârile ce partidul național sârb a adus în adunarea sa, despre care am relatat ieri.

În acest chip găgăuții de „kecske-meți“ sunt pe zi ce trece tot mai tare prostiți.

„Nemzeti Ujság“ dela 5 August n. într'un articol de fond intitulat „Congres parodie“ scrie între altele:

„Despre Români zice un proverb ardelean, că Dacă Dumnezeu li-ar da Europa întreagă, ei nici atunci nu s'ar declara mulțumiți, ci ar mai cere pe deasupra Asia, drept grădină unde să pună varză. Că în dorințele lor sunt îndrăzneți până la temeritate, observăm pe fiecare zi“.

După-ce spune că suntem toți Daco-romaniști, și arată că idealul daco-roman l'a inventat Papiu Ilarian, a cărui memorie sfântă o insultă în chip murdar, continuă:

„A calumnia pe Unguri, este deja o școală întreagă pentru ultraștii valahi. Întemeietoarea acestei școle este „Tribuna“. În fiecare număr ea aruncă potop de minciuni contra Ungurilor. Din redacția acestei foi pornesc aproape toate agitațiunile valahe... De aici s'a pus la cale și comedia cu congresul naționalităților“.

Articolul se termină arătând primejdia alianței naționalităților și făcând apel la guvern să nu permită congresul.

Cel mai răspândit ziar din Sârbia, „Dnevni List“, și singur cotidian până la abdicarea lui Milan dela tron, de coloare politică radicală, dar' nu a celor extremi, publică și el un lung și foarte simpatic articol. „Zastava“ îl reproduce în numărul seu dela 4 August. Cuprinzând lucruri mai mult cunoscute nouă tuturor, reproducem numai ultimele lui cuvinte:

„Ne bucurăm mult de această frumoasă manifestare, dorind fraților nostri de peste Dunăre și aliaților lor noroc și isbândă multă în lucrările lor“.

Același număr al „Zastavei“ mai publică aderențe din: Baile-Herculane, Chichinda-mare, Kamenici, Cioca, Sântamaș, Bașahid, Elemirul-sârbesc, Prig.

În aderența din Sântamaș se găsește spre pildă și următorul pasagiu:

„Aici la noi se lucrează și se pregătește lumea cu rîvnă pentru congresul naționalităților. Atât radicalii, cât și liberalii se nădădă, pentru-că se meargă la Budapesta cătră se poate de mulți la o adunare atât de extraordinară de importantă pentru toate popoarele asuprite ale acestei bogate și frumoase țări“.

O broșură din 1848.

MATERIAL PENTRU APREȚIAREA POLITICEI NAȚIONALE

Românilor și Sașilor.

În cele următoare cetitorii nostri vor face cunoștință cu părerile unui luptător sas din timpul revoluției dela 1848. Ele sunt cuprinse într-o broșură germană, apărută (în Main) la Sibiu în acel memorabil an, tocmai pe când luptele pro și contra Uniunii Ardealului cu Țeara-Ungurească erau mai înfăptuite. M'am însărcinat să traduc această broșură a preotului Dr. D. Roth

în întreg cuprinsul ei și să o dau publicității.

Făcând aceasta, am crezut, că în prima linie voi contribui, cât de puțin, la clarificarea raporturilor dintre Românii și Sașii Transilvaniei. Într'a doua linie însă broșura și acum după aproape o jumătate de secol cuprinde o mulțime de elemente de judecată, care ilustrează foarte nimerit situația generală a patriei noastre și în special raportul dintre „elementul stăpânitor“ și naționalitățile nemaghiare.

În prima ordine de idei cred că împropietarea ideilor, temerilor și prevederilor dela 1848 vor face un bun serviciu atât Românilor cât și Sașilor. Am, se înțelege, în vedere pe Românii care luptă sub steagul partidului național și pe acea parte a poporului săsesc care, nefăcând concesii politice maghiarizatoare, dorește în sinceritate o conlucrare comună a tuturor popoarelor nemaghiare.

De vre-o doi ani, de când alianța naționalităților, la stăruințele conducătorilor nostri, a început să iee ființă, s'a discutat mult, atât în cercuri săsești, cât și în cele românești, eventualitatea intrării Sașilor în șirul celorlalți nemaghiari, deja aliați. Discuțiile însă, până astăzi, n'au dus la nici un rezultat, deși nu se poate trage la îndoeală, că totuși bune intenții nu lipsesc în ambele părți.

După cât știm noi, cauza acestei neisbutiri ar fi unele nedumeriri de care sînt cuprinși concetățenii nostri sași. Anumit ei s'ar teme de niște pretenții scopuri finale ale politicele noastre naționale, scopuri ce câștigând realitate, le-ar amenința propriul viitor. Pe urmă ar fi îngrijăți de progresele economice ale Românilor din ținuturile săsești, care ajungând la preponderanță ar pute să-i înădușească economicește pe Sași. Și mai mult însă ei ar fi nedumeriți din pricina programului nostru național, din care nu aprobă și n'ar pute primi în programul comun punctul despre autonomia Transilvaniei, după-ce Sașii au abandonat această pretențiune și s'au împecat cu actuala stare de lucruri.

Noi credem că toate aceste nedumeriri sînt neîntemeiate și am dori să putem convinge și pe patrioții sași despre neîntemeierea lor. Spre acest sfârșit le recomandăm să dea toată atenția celor scrise de conaționalul lor, la 1848, în broșura ce ne preocupă. El combate cu tot focul inimii uniunea și arată în același timp, cu argumente mai bune de cum le-am pute da noi Sașilor, că împreuna lucrare cu Românii nu numai nu le poate fi primejdioasă, dar' le este chiar prielnică. Ear' ceea-ce a fost adevărat la 1848, nu poate fi cu totul neadevărat astăzi. La toată întemplerarea broșura admite concluzia, că punctul I. al programului nostru național, chiar dacă Sașii nu-l mai aprobă, își are și el rațiunea sa de a fi, constituie cel puțin o pretențiune discutabilă, și în cazul cel mai rău nu poate împiedeca alianța Românilor cu Sașii, după-cum n'a împiedecat-o nici cu

Slovacii și Sârbi, care încă nu cer revizuirea legii despre uniune.

Broșura va fi însă cetită cu folos și de membrii și luptătorii partidului nostru național. Căci ea nu numai înlesnește aprețierea raportului nostru cu Sașii, așa cum este și cum ar trebui să fie, dar', precum am văd, cuprinde și elemente de foarte mare actualitate referitoare la situația generală a țării și la politica de naționalități. Îndeosebi interesant este să vedem, cum bărbății dela 1848 au prevăzut persecuțiile și terorismul ce îndurăm astăzi dela supremația maghiară.

Din toate aceste puncte de vedere cred că nu e superfluă publicarea în românește a broșurii patriotului sas.

Asupra autorului acestei scrieri găsim în „Allgemeine Deutsche Biographie“ (vol. XXIX., p. 305) și în Trausch, „Schriftsteller-Lexikon“ (vol. III., p. 129) următoarele date biografice:

Dr. Danil Roth, scriitor politic și poetic din fundul regiu transilvan, a fost fiul unui mésar din Sibiu. El s'a născut în anul 1801, a studiat gimnaziul în Sibiu și teologia în Viena. Fiind profesor gimnazial în Sibiu, a fost chemat la postul de preot evangelic în Iași. Dar' a renunțat la acest post de preot și s'a ocupat cu instrucția privată. Mai târziu a studiat medicina în München, unde a fost promovat la gradul de Doctor. Întorcându-se în patrie se făcu earăși preot în Kastenholz. Revoluțiunea îl sili să fugă în România, după-ce Ungurii ocupară Sibiuul în Martie 1849. În România a fost medic de oraș în Rîmnic și medic-primar al spitalului de garnisoană în Ocna. Mai târziu el ajunse earăși în Iași ca medic militar. El a murit în Iași în 25 August 1859.

Articolul din „Allgemeine Deutsche Biographie“ caracterizează pe Roth în următorul chip:

„O vieată agitată, dar' nici decăt naufragiată, pe care Roth a pus-o mai întâiu în serviciul poporului seu! În serioasele lupte naționale, care în Ardeal au premers anul revoluționar 1848, el a voit să trezească în poporul seu fiecare forță, care să mărturisească, că el este un popor vrednic să existe ca popor în monarhie și să nu fie necunoscut și uitat de patria germană“.

Scriitorii nostri, ni-se pare, au judecat greșit pe Roth. Uitând că Roth era și poet și că scrierile lui politice trebuiau să se resimță și ele de calitatea poezilor de a face concepții mari, ei au crezut că Roth a scris o cârtică „astută“, cum zicea tînerul A. Papiu Ilarianu (Istoria Românilor, vol. II, p. 69) cu scop de a înșela și compromite pe Români; George Barițiu vorbind de Roth în *Parți alese din istoria Transilvaniei* (II. 577) susține acelaș punct de vedere față de multiplul scriitor Danil Roth.

Ori-cum ar fi — și noi ne credem în drept să abandonăm obiecția de „denunciant“ ce i-s'a făcut lui Roth — cârticia aceasta istorică cuprinde și idei frumoase și corecte.

Ea va fi cetită de noi cu interesul ce-l merită. S. A.

Despre uniune

și per tangentem

un cuvînt despre o posibilă

monarhie daco-română

sub

Coroana Austriei.

Cel mai mare blăstăm, care de secol a apăsas asupra națiunii săsești, a fost neunirea, discordia, care totdeauna s'a ivit în mijlocul ei, de câte-ori din afară a fost amenințată de vre-o primejdie mare. Cu oroare percurge fiul națiunii săsești, cu istoria în mână, încurcăturile secolilor expirați, și cu înduioșare află, că cele mai adânci rane ce au fost aplicate națiunii săsești, mai totdeauna dela această hydră au venit. Acolo unde unirea era mai necesară, acolo unde mai mult se impunea ca fiii națiunii să se țină împreună, se stee și se se ridice toți pentru unul, pentru a pute întâmpina cu succes pericolul ce amenința din afară; acolo vedem națiunea neunită, sfîrșită; vedem un membru despărțindu-se de celalalt, și fiecare căutându-și scăparea pentru sine și pe căi deosebite. În chipul acesta națiunea săsească, pe când unită într-o masă compactă și resolută ar fi putut prescrie legile secolilor miserabili de mai înainte, a fost obiectul capriților și de multe-ori jertfa ce-

Ar fi o muncă zadarnică, dacă aş cerea să arăt numărul acelor, care poartă aceste nume, deoarece ei locuiesc despărțiți unul de altul, ear' o adevărată deosebire de seminții nu există, decât între Caragiani și Farserioți.

3. Date mai vechi despre lăptirea și numărul Armânilor.

Despre nici un popor din Balcan, încât privește numărul, nu s'au făcut atâtea împărțiri, cu despre Armâni.

Pouqueville ridică numărul lor la 74.450 de suflete, Bolintinean la 1.200.000, dar' maximul l'a ajuns Gr. Granda în precuvențarea sa la cartea armânească de cetire de An. Bagav (București 1887) cu 3.134.450 suflete, între cari sînt socotiți și Românii din Serbia și Bulgaria.

Este lucru lesne a da pentru ori-ce parte de țeară o sumă oare-care de locuitori, însă această socoteală n'are nici o valoare. În tomul al II-lea din seria a II-a a analelor Academiei-Române (1879—80) se afla pe pagina 67—70 o statistică, făcută de conducătorul Armânilor, dl Apostol Mărgărit, în care sînt date 69 de sate armâne cu suma rotundă de 100.000 locuitori, va să zică un număr foarte mic, deși numărul locuitorilor din multe sate este înădit, ba chiar și înătreit se înțelege însă, că lista nu-i completă; dl Mărgărit, deși Armân, n'a cunoscut toate satele.

De Gubernatis, care a cutreerat Albania dela 1869—1875, prețuește în *Bullettino della Società geogr. ital.* Nov. 1879, numărul celor cari vorbesc românește și grecește la 45.000,

acelor ce vorbesc românește și albanește la 25.000, așadar cu totul 70.000 de Români cari vorbesc două limbi. Mavromatis, care a călătorit pe la 1876—1881 prețuește, în comunicările lui Petersman 1884 P. 367 St., numărul Românilor în Albania-de-jos 10.500, în Albania de mijloc 1700, în Albania-de-sus 12.200, cu totul deci 24.000. Dl Picot, în „Les Roumains dela Macedonie“ a făcut alte prețuiri, așa încât eu mă pot dispensa dela aceasta.

Din mai multe puncte de vedere nu se poate satori o statistică precisă:

1. Nu există o statistică oficială după numărul sufletelor, ci numai după Nufus, adică numai bărbății se numără: Mohamedanii, pentru-ca să poată fi înșcriși la serviciul militar, cei de altă credință, pentru-ca să poată ajunge pe listele de dare, căci ei, ca dispensați de serviciul militar, au a plăti o dare de cap, dela care sînt dispensați numai cei cu totulul săraci.

Pentru-ca să scape de această dare, de multe-ori se spune mai mic numărul copiilor, cu deosebire în regiunile lăturălnice, sau acolo unde nu sînt locuințe stabile; dacă reușesc, nu se dau înderăt, chiar de a mitul pe oficianți. Astfel se întemplă, că la gesuri numărul Nufus-ului, trebuie înmulțit cel puțin cu 2½, în munți cel puțin cu 3, ca să capeți adevăratul număr.

2. Foarte ușor se poate întempla la

ricena Verria, Tricala și încă multe altele, deoarece această populațiune locuiește și pe Smolice, pe muntele Neagus și pe la Aspropotamos.

Statistică trebuie făcută vara, când oamenii se află în satele lor, pe când iarna locuiesc în orașe, unde e greu, a satori numărul.

3. Armânii, cari sînt negustori, profesioniști și chandzi nu trebuie numărați acolo unde din întempleră se află, căci familiile lor locuiesc în Crusevo, Chisura, Nevesca, în satele Sagoris ș. a. m. d., unde de sine se înțelege, sînt numărați și stăpânii caselor.

4. Împregiurarea, că ei călătoresc atîta, ca păstori, cheradzi, bocciangii, argintari, încă contribuie, ca numărul lor să apară mai mare, decât în adevăr e.

Însă și casuri contrari se întemplă, adică să-i scapi lesne din vedere. Cu deosebire de aceea, fiindcă cei mai mulți vreau să treacă de Greci, ear' nu de Armâni. Așadar, dacă un călător nu-i va observa desul de bine, sau dacă nu cunoaște bine limbile țerii, atunci nici nu va observa, că d. e. în Tricala populațiunea la aparență greacă, este în cea mai mare parte armânească, sau că o bună parte din Eliinii curați din Teba și Seres sau din Salonici sînt Armâni veritabili.

Căți s'au greșit cu totul, nu se poate ști cu siguranță.

Publicațiune.

Pentru liferarea de:

- a) Pâne de grâu curat;
- b) Franzele albe de lapte;
- c) Faină de grâu curat nr. 2 și 3;
- d) Carne de vită;
- e) Carne de vițel;
- f) Carne de oaie;
- g) Carne de porc și
- h) Unsoare de porc, toate de prima calitate, în scopul alimentării alor 150—160 elevi dela seminarul teol. pedag. gr-or. rom. „Andreian” din Sibiu, apoi
- i) pentru provederea serviciului de pedel și servitori de casă;
- j) pentru spălătul vestimentelor de pat, și
- m) pentru spălătul albiturilor de corp ale acelorasi elevi în anul școlar 1895/6, cu începere dela 1 Sept. a. c. st. v., prin aceasta se escrie concurs.

Doritorii de a reflecta la careva din aceste pozițiuni, s'și înainteze ofertele în scris, respective s' se însinue la subsemanatul până la 15/27 August a. c., de unde vor afla mai detalit și condițiunile pentru încheierea contractului.

Sibiu, 1 August st. n. 1895.

[289.] 2—6 Gavriil Hango,
presbiter, econom seminarial.

Licitațiune minuendă.

Spre asigurarea lemnelor de foc tari, neplutite necesare pentru oficiul comitatens de aici (în cantitate de 200 metri cubici) se va ține în 19 August st. n. la 10 ore a. m. la vicecomitele o licitațiune minuendă.

[249] 1—2
Condițiunile se pot vedea la vicecomitele.

INSTITUT TIPOGRAFIC în SIBIU.

A doua edițiune

din

ȚINEREA VITELOR

de

Eugen Brote,

president al „Reuniunii române de agricultură din comitatul Sibiu”.

Prețul unui exemplar 12 cr. v. a.

La „Institutul Tipografic” în Sibiu se află de vânzare:

Portretul domnului

Dr. IOAN RAȚIU.

Cu 50 cr.

Portretul domnului

Dr. V. LUCACIU.

În mărime de 38×28 cm.
Cu 50 cr.

TABLOUL
Deputațiunii române la Viena.

Cu 2 fl.

TABLOUL
„CONFERENȚEI NAȚIONALE”.

În mărime 33×50 cm.
Cu prețul de fl. 1.60, ear' cu trimiterea prin postă fl. 1.70.

Tabloul condamnaților

în

PROCESUL MEMORANDULUI.

Cu 3 fl.

Tabloul apărătorilor.

Cu 3 fl.

TABLOUL
BIUROULUI DE PRESĂ.

Cu 3 fl.

Institutul Tipografic în Sibiu

Strada Măcelarilor Nr. 21.

Biblioteca populară a „TRIBUNEI”.

1. **Pădureanca.** Novela de Ioan Slavici, 12 coale tip., broș., elegant. Un exemplar cu prețul redus dela 40 cr. sau 1 leu la 30 cr. sau 60 bani.
2. **Fata Stolerului** de Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
3. **Ce n'a fost și nu va fi.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
4. **Pipăruș Pătru.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
5. **Păcală și tândală.** Anecdota de Silvestru Moldovan. Prețul unui exemplar 3 cr. sau 6 bani.
6. **Jucării și jocuri de copii.** De P. Ispirescu, culegător-tipograf. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
7. **Teiu legănat.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
8. **Colăcăritul.** Obiceiurile țăranilor români la nuntă, de Benedict Viciu. Un exemplar 16 cr. sau 32 bani.
9. **Fieca a nouă mame.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 14 cr. sau 28 bani.
10. **Povestea lui Ignat.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 3 cr. sau 6 bani.
11. **Sfântul Nicolae.** De Matilda Cugler-Poni. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
12. **Îndărătnicul.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
13. **Blăstēm de mamă.** Legendă populară din giurul Năsăudului. De George Coșbuc. Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
14. **Bunica de Bojena Nămcovă,** tradusă din limba boemă de Prof. Dr. Urban Iarník. Un exemplar cu prețul redus dela 1 fl. sau 3 lei la 60 cr. sau 1 leu 20 bani.
15. **Vlad și Catrina.** Poveste de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
16. **Din bătrâni.** Ghicitori, întrebări și răspunsuri, frământări de limbă, adunate de Gr. Sima al lui Ión. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
17. **Pe pământul Turcului** de George Coșbuc. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
18. **Căldărușa cu trei picioare.** Poveste franțuzească de Eleonora Tănăsescu, după A. Genevray. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
19. **Cenușotca.** Poveste de I. T. Mera. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
20. **Un pețitor îndărătnic.** Novela de Björnstjerne Björnson. (1856). Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
21. **Prietenul meu Vântură-Teară.** Din novelele californiene ale lui Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
22. **Scăpăratoarea.** Din povestile lui Andersen. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
23. **Fata Craiului din cetini.** De George Coșbuc. Un exemplar 4 cr. sau 8 bani.
24. **Strigoaica.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
25. **Draga mamei.** Baladă de George Coșbuc. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
26. **Taina unei vieți.** De Björnstjerne Björnson. (1869). Un exemplar 6 cr. sau 12 bani.
27. **Vesinii.** Din fantasiile lui Nicolae Gogol. Un exemplar 30 cr. sau 60 bani.
28. **Păcală în satul lui.** Poveste de Ioan Slavici. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
29. **Sgârșitul.** Comedie de Molière. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
30. **Lumea proștilor.** Poveste de Silvestru Moldovan. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
31. **Nuscul-împărat.** Poveste din popor de „Mărgineanul”. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
32. **Dina-împărăteasă și peană aleasă.** Poveste din popor de „Mărgineanul”. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
33. **Fulger.** Poveste în versuri de George Coșbuc. Un exemplar 5 cr. sau 10 bani.
34. **Spice de aur.** Culese de dascăl Ioan P. Lazar. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
35. **Un idil în Roșeni.** Novela de Bret Harte. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
36. **Baba iadului.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 8 cr. sau 16 bani.
37. **Prințesa fermecată.** Poveste în versuri de P. Dulfu. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
38. **Dina mărgărelelor.** Poveste în versuri de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
39. **Doi copii.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
40. **O partidă în patru.** De Antonio Ghislanzoni. Un exemplar 12 cr. sau 24 bani.
41. **Posacul bun de inimă.** Comedie în acte de Carlo Goldoni. Tradusă de Domnișoarele Al. și Luc. I. Romanescu. Un exemplar 25 cr. sau 50 bani.
42. **Croitorul și cei trei feciori.** Poveste de Ioan Moța. Un exemplar 10 cr. sau 20 bani.
43. **Mica Fadetă.** De George Sand. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.
44. **Rusalia pécourarului.** Poveste de Nicolae Trimbițoiu. Un exemplar 20 cr. sau 40 bani.
45. **Roma invinsă.** Tragedie în 5 acte de Alexandru Parodi. Tradusă de L. Caragiale. Un exemplar 24 cr. sau 48 bani.
46. **Clara Milici.** Novela de I. Turgheneț. Traducere din limba rusă de Ene Hodoș. Un exemplar 40 cr. sau 80 bani.

Celor-ce cumpără un număr mai mare de exemplare, cu deosebire librarilor și preste toți vânzătorilor, se dă rabatul cuvenit.

Diplomă de onoare.

Institut Tipografic T. L. Albini, Sibiu.

Diplomă de onoare.

Se recomandă a executa următoarele:

OPURI și BROȘURI

Placate

BILETE DE LOGODNĂ ȘI DE CUNUNIE

Carte și epistole

Circulare și preț-curenturi

Note

Mare deposit
de cuverte, cerneală, recuise de scris,
ceară de pecetluit etc.

Comande din afară
se efectuesc repede.

Bilete de vizită
după plac și cerere

Mare deposit
de hârtie de scris și concept, precum și hârtie fină
de epistole
cu plicuri în casete.

EDITURA

„TRIBUNET” ȘI A „FOII POPORULUI”.

Diferite cărți științifice și literare
Elegant legate sau broșurate.

Biblioteca populară a „Tribunei”

Dicționar
român-german și german-român.

Prețuri foarte moderate.

Strada Măcelarilor 21.

Librărie românească în Sibiu

Strada Măcelarilor 21.